

Sygnatura akt III K 17/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.O. Tomasz Uszpulewicz

Ławnicy: Irena Zapart, Elżbieta Dudziak

Protokolant: Agata Konieczna

po rozpoznaniu w dniach 4 kwietnia, 15 maja, 13 czerwca i 13 sierpnia 2013 roku

przy udziale Macieja Krocza Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ząbkowicach Śląskich

sprawy

T. W. (1)

syna T. i K. z domu K.

urodzonego (...) w K.

J. P.

syna J. i W. z domu M.

urodzonego (...) w Z.

J. W.

syna C. i H. z domu S.

urodzonego (...) w Z.

M.H.

syna M. i M. z domu M.

urodzonego (...) w Z.

J. B.

syna M. i M. z domu H.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonych o to, że:

I. W dniu 25 marca 2010 r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu przy użyciu siły fizycznej pozbawili wolności D. C. w ten sposób, że działając ze szczególnym udręczeniem polegającym na obezwładnieniu i wyprowadzeniu z domu w bieliznie i na bosaka umieścili w bagażniku samochodu osobowego marki V. (...) nr rej.

(...) i przewieźli do lasu w okolice wsi J., gdzie wielokrotnie wypowiadali w stosunku do niego słowa gróźb karalnych w postaci zapowiedzi zabójstwa oraz przez zadawanie uderzeń pięściami i kopanie po całym ciele, które miało miejsce podczas przewożenia samochodem oraz po przyjeździe do lasu narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 kk. lub 157§1kk. w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otwartej rany tłuczonej łuku brwiowego, stłuczenia okolicy oka lewego, z krwiakiem powieki górnej prawej, otwartej rany tłuczonej wargi dolnej w przedsionku ust, licznych stłuczeń głowy im klatki piersiowej oraz stłuczenia kończyn górnych i dolnych, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 189§2 kk., 190§1 kk., 158§1 kk. i art. 157§2 kk. w zw. z art. 11§2 kk.

nadto :

T. W. (1)to, że:

II. W dniu 25 marca 2010 r. o godz. 22.40 w P. woj. (...) mając nałożoną kominiarkę, nie będąc osobą uprawnioną i wbrew woli właściciela wdarł się do mieszkania zajmowanego przez T. C.

tj. o czyn z art. 193 kk.

J. P. o to, że:

III. W dniu 25 marca 2010 r. o godz. 22.40 w P. woj. (...) mając nałożoną kominiarkę, nie będąc osobą uprawnioną i wbrew woli właściciela wdarł się do mieszkania zajmowanego przez T. C.

tj. o czyn z art. 193 kk.

J. W. o to, że:

IV. W dniu 25 marca 2010 r. o godz. 22.40 w P. woj. (...) mając nałożoną kominiarkę, nie będąc osobą uprawnioną i wbrew woli właściciela wdarł się do mieszkania zajmowanego przez T. C.

tj. o czyn z art. 193 kk.

J. B. to, że:

V. W dniu 25 marca 2010 r. o godz. 22.40 w P. woj. (...) mając nałożoną kominiarkę, nie będąc osobą uprawnioną i wbrew woli właściciela wdarł się do mieszkania zajmowanego przez T. C.

tj. o czyn z art. 193 kk.

-----//-----

I. oskarżonych T. W. (1), J. P., J. W.M.H.i J. B.w odniesieniu do zachowań opisanych w punktach I – V części wstępnej wyroku uznaje za winnych tego, że w dniu 25 marca 2010 roku w P., województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wdarciu się przez T. W. (1), J. P., J. W.i J. B.do mieszkania T. C.i wyciągnięciu z niego przemocą (polegającą na biciu, szarpaniu i popychaniu) pokrzywdzonego D. C., pozbawili pokrzywdzonego wolności ze szczególnym udręczeniem w ten sposób, że umieścili go w bagażniku samochodu osobowego marki V. (...)o numerze rejestracyjnym (...)i przewieźli do lasu w okolice wsi J., wypowiadając słowa gróźb w postaci zapowiedzi zabójstwa i pobicia, które wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione oraz zadając D. C.uderzenia pięściami i kopiąc go po całym ciele, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 K.k., w efekcie czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otwartej rany tłuczonej łuku brwiowego lewego, otwartych ran tłuczonych wargi dolnej w przedsionku ust, licznych stłuczeń, szczególnie głowy i klatki piersiowej oraz stłuczenia i otarcia kończyn górnych i dolnych, stłuczenia powieki i okolicy oka lewego z krwiakiem powieki górnej prawej, czyli obrażeń, o których mowa w art. 157 § 2 K.k., to jest popełnienia

występku z art. 189 § 2 K.k. i z art. art. 190 § 1 K.k. i z art. 158 § 1 K.k. i z art. 157 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 19 kwietnia 2010 roku) i za to na podstawie art. 189 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 19 kwietnia 2010 roku) wymierza:

1. T. W. (1)karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. J. P. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. J. W. karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. M. H.karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
5. J. B.karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 K.k. i art. 70 § 1 punktu 1) K.k. (a w stosunku do oskarżonych M. H.i J. B.na podstawie art. 69 § 1 K.k. i art. 70 § 2 K.k.) warunkowo zawiesza wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie I części rozstrzygającej niniejszego wyroku, ustalając okres prób na:

1. 4 (cztery) lata w stosunku do oskarżonego T. W. (1),
2. 3 (trzy) lata w stosunku do oskarżonego J. P.,
3. 4 (cztery) lata w stosunku do oskarżonego J. W.,
4. 3 (trzy) lata w stosunku do oskarżonego M. H.,
5. 3 (trzy) lata w stosunku do oskarżonego J. B.,

III. na podstawie art. 73 § 2 K.k. oddaje oskarżonych M. H.i J. B.w okresie prób pod dozór kuratora,

IV. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zalicza na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności oskarżonym:

1. T. W. (1)okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 26 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
2. J. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 26 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
3. J. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 26 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
4. M. H.okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 28 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
5. J. B.okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 28 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,

przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M.kwotę 1.328 zł i 40 gr (jednego tysiąca trzystu dwudziestu ośmiu złotych i czterdziestu groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. W. (1)w postępowaniu sądowym przez adwokata ustanowionego z urzędu,

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. K. kwotę 1.180 zł i 80 gr (jednego tysiąca stu osiemdziesięciu złotych i osiemdziesięciu groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. P. w postępowaniu sądowym przez adwokata ustanowionego z urzędu,

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. Ś.kwotę 1.328 zł i 40 gr (jednego tysiąca trzystu dwudziestu ośmiu złotych i czterdziestu groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. H.w postępowaniu sądowym przez adwokata ustanowionego z urzędu,

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. G.kwotę 4.014 zł i 72 gr (czterech tysięcy czternastu złotych i siedemdziesięciu dwóch groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. B.w postępowaniu sądowym przez adwokata ustanowionego z urzędu,

IX. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

1. od oskarżonego T. W. (1)kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.),

2. od oskarżonego J. P. kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.),

3. od oskarżonego J. W. kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.),

4. od oskarżonego M. H.kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.),

5. od oskarżonego J. B.kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.),

zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwalnia tych oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych.

Sygnatura akt III K 17/13

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 15 maja 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 452/10 Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich:

I. uznał oskarżonych J. P., T. W. (1), J. W., M. H., J. B., w ramach zarzucanych im czynów, za winnych tego, że w dniu 25 marca 2010 roku w P., województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu – po uprzednim wdarciu się przez oskarżonych T. W. (1), J. W.i J. B., J. P.do mieszkania wbrew woli osoby uprawnionej T. C.– pozbawili pokrzywdzonego D. C.wolności ze szczególnym udręczeniem w ten sposób, że po zastosowaniu wobec pokrzywdzonego D. C.przemocy w postaci bicia, szarpania i popychania wyprowadzili go na bosaka i w bieliźnie z domu, umieścili w bagażniku samochodu osobowego marki V. (...)o numerze rejestracyjnym (...)i przewieźli do lasu w okolicy wsi J.i wielokrotnie wypowiadali w stosunku do niego słowa gróźb karalnych w postaci zapowiedzi zabójstwa i pobicia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego D. C.uzasadnioną obawę ich spełnienia oraz przez zadawanie uderzeń pięściami i kopanie po całym ciele, które miało miejsce podczas przewożenia samochodem oraz po przyjeździe do lasu, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 K.k., w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej łuku brwiowego, stłuczenia okolicy oka lewego, z krwakiem powieki górnej prawej, otwartej rany tłuczonej wargi dolnej w przedsiönku ust, licznych stłuczeń głowy i klatki piersiowej oraz stłuczenia kończyn górnych i dolnych, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni, to jest uznał oskarżonych T. W. (1), J. W., J. B., J. P.za winnych popełnienia czynu z art. 189 § 2 K.k. i art. 190 § 1 K.k. i art. 158 § 1 K.k. i art. 193 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od 19 kwietnia 2010 roku (Dz. U. nr 7 z 2010 roku, poz. 46), a oskarżonego M. H.za winnego popełnienia

czynu stanowiącego występki z art. 189 § 2 K.k. i art. 190 § 1 K.k. i art. 158 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od 19 kwietnia 2010 roku (Dz. U. nr 7 z 2010 roku, poz. 46) i za to na podstawie art. 189 § 2 K.k. i art. 190 § 1 K.k. i art. 158 § 1 K.k. i art. 193 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od 19 kwietnia 2010 roku (Dz. U. nr 7 z 2010 roku, poz. 46) skazał oskarżonych T. W. (1), J. W. i J. B., J. P., a na podstawie art. 189 § 2 K.k. i art. 190 § 1 K.k. i art. 158 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od 19 kwietnia 2010 roku (Dz. U. nr 7 z 2010 roku, poz. 46) skazał oskarżonego M. H., a na podstawie art. 189 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od 19 kwietnia 2010 roku (Dz. U. nr 7 z 2010 roku, poz. 46) wymierzył:

- a) oskarżonym J. B. oraz T. W. (1) kary po dwa lata pozbawienia wolności,
- b) oskarżonemu J. W. karę roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności,
- c) oskarżonym J. P. oraz M. H. kary po rok i sześć miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 K.k. i art. 70 § 1 punktu 1) K.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił:

- a) oskarżonemu T. W. (1) na okres próby wynoszący pięć lat,
- b) oskarżonemu J. W. na okres próby wynoszący cztery lata,
- c) oskarżonemu J. P. na okres próby wynoszący trzy lata,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 K.k. i art. 70 § 2 K.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił:

- a) oskarżonemu M. H. na okres próby wynoszący trzy lata,
- b) oskarżonemu J. B. na okres próby wynoszący pięć lat,

IV. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zaliczył oskarżonym J. P., J. W., T. W. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w wypadku zarządzenia jej wykonania okres pozbawienia wolności od dnia 26 marca 2010 roku do 30 kwietnia 2010 roku, a oskarżonemu M. H. oraz J. B. na poczet okres pozbawienia wolności od dnia 28 marca 2010 roku do 30 kwietnia 2010 roku,

V. na podstawie art. 73 § 2 K.k. oddał w okresie próby oskarżonych M. H. oraz J. B. pod dozór kuratora sądowego, a na podstawie art. 73 § 1 K.k. oddał w okresie próby oskarżonych J. P., J. W. oraz T. W. (1) pod dozór kuratora sądowego,

VI. na podstawie art. 17 § 1 punktu 5) K.p.k. w zw. z art. 414 § 1 K.p.k. umorzył postępowanie karne w sprawie przeciwko oskarżonemu Z. W.,

VII. na podstawie art. 632 punktu 2) K.p.k. koszty postępowania w części dotyczącej oskarżonego Z. W. przejął na rachunek Skarbu Państwa,

VIII. na podstawie art. 618 § 1 punktu 11) K.p.k. w zw. z art. 619 § 1 K.p.k. zaszadził od Skarbu państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 2.538 złotych i 72 groszy tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. W. z urzędu, a na rzecz adwokata D. G. kwotę 1.859 złotych i 76 groszy tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. B. z urzędu,

IX. na podstawie art. 627 K.p.k. w zw. z art. 633 K.p.k. zaszadził na rzecz Skarbu Państwa:

- a) od oskarżonego T. W. (1) kwotę 820 złotych i 38 groszy tytułem przypadających na niego kosztów postępowania, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty,

b) od oskarżonego J. P. kwotę 820 złotych i 38 groszy tytułem przypadających na niego kosztów postępowania, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty,

c) od oskarżonego J. W. kwotę 820 złotych i 38 groszy tytułem przypadających na niego kosztów postępowania, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty,

d) od oskarżonego M. H. kwotę 820 złotych i 38 groszy tytułem przypadających na niego kosztów postępowania, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty,

e) od oskarżonego J. B. kwotę 820 złotych i 38 groszy tytułem częściowych przypadających na niego kosztów postępowania, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów postępowania na niego przypadających, przejmując je w tej części na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonych Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ząbkowicach Śląskich w apelacji z dnia 11 czerwca 2012 roku, zarzucając uchybienie wskazane w art. 439 § 1 punkcie 4) K.p.k. polegające na tym, że sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu.

W wyroku z dnia 18 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Świdnicy w sprawie o sygnaturze akt IV Ka 600/12 uchylił zaskarżone orzeczenie (podzielając stanowisko oskarżyciela publicznego) i sprawę oskarżonych T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy jako właściwemu do rozpoznania w pierwszej instancji, zaś postępowanie karne przeciwko oskarżonemu Z. W. umorzył na podstawie art. 17 § 1 punktu 5) K.p.k.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Świdnicy ustalił.

Pokrzywdzony D. C. i brat jego matki T. C. – Z. (który był w niniejszej sprawie oskarżony i w jej trakcie zmarł – akt oskarżenia, karty 370-376 akt, odpis skrócony aktu zgonu, karta 756 akt) byli ze sobą w konflikcie. Cała trójka mieszkała w domu T. C. w miejscowości (...). Z. W. uważał, iż D. C. go krzywdził; twierdził, iż kazał mu płacić po 5 - 10 złotych za dzień zamieszkiwania i wyprzedawał jego rzeczy, Z. W. narzekał, że nie mógł się wyspać). W związku z tym Z. W. w dniu 25 marca 2010 roku około godziny 14.30 w miejscowości S. żalił się na taką sytuację oskarżonemu T. W. (1), którego rodzinie pomagał w pracach polowych, i poprosił tego ostatniego, aby trochę postraszył D. C.. Około godziny 19 – 20 T. W. (1) udał się do garażu oskarżonego J. W., gdzie przebywał także oskarżony J. P. (...). T. W. (1) opowiedział kolegom o problemach Z. W. i o tym, że ten ostatni odwdzięczy się za postraszenie D. C.. Oskarżeni spożywali alkohol (wypili po parę piw – pito także wino domowej roboty). T. W. (1) skontaktował się telefonicznie ze Z. W. i pytał, czy pokrzywdzony jest w domu. Po pewnym czasie do garażu przyszedł oskarżony J. B.. T. W. (1) ponownie zadzwonił do Z. W. i dowiedział się, że D. C. jest już w domu; spytał czy postraszyć siostrzeńca Z. W., na co ten ostatni wyraził zgodę i powiedział, że wskaże, w którym pokoju śpi pokrzywdzony. Mężczyznom z garażu potrzebny był kierowca i J. P. zadzwonił do oskarżonego M. H., który zgodził się pojechać samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do J. P. do P.. Ze starego swetra i spodni mężczyźni zrobili prowizoryczne kominiarki. Wszyscy oskarżeni mieli świadomość, że celem wyjazdu jest wyciągnięcie D. C. z domu, umieszczenie go w bagażniku samochodu, wywiezienie do lasu w J. i bicie oraz straszenie pokrzywdzonego. M. H. usiadł za kierownicą, obok niego był T. W. (1), a pozostali oskarżeni zajęli miejsca z tyłu. Skierowali się do P. (już w tej miejscowości jeden z oskarżonych wysiadł i pytał K. R. o Z. – ten ostatni domyślił się, iż chodziło o Z. W., gdyż w P. mieszkała tylko jedna osoba o imieniu (...)) i podjechali pod dom D. C. – przed przybyciem tam zdemontowano obie tablice rejestracyjne. Była godzina 22.40 Zakapturzony T. W. (1) podszedł do drzwi wejściowych i zapukał. O. T. C. (była pod wpływem alkoholu), której T. W. (1) oznajmił, iż chciałby widzieć się ze Z. W.. Wówczas kobieta poprosiła tego ostatniego. Z. W. rozmawiał z T. W. (1) – potwierdził, że chce aby siostrzeniec został nastraszony. T. W. (1) oddalił się w kierunku samochodu, a Z. W. wrócił do domu. W pojeździe oskarżeni T. W. (1), J. P., J. W. i J. B. nałożyli kominiarki i skierowali się do domu T. C.. Ona oznajmiła, że jest już późno i zapytała mężczyzn, czego szukają. W odpowiedzi została odepchnięta, a napastnicy wtargnęły do jej domu i skierowali się schodami na górę do pokoju D. C.. Pokrzywdzony był w łóżku, przy zgaszonym świetle oglądał telewizję i głośno słuchał muzyki. Czwórka oskarżonych weszła do pokoju D. C. (na ich widok on się wystraszył i chciał

uciec), wyciągnęli go z łóżka (ubranego tylko w spodenki i podkoszulkę), po schodach ściągnęli na dół (właściwie spadł) i wyprowadzili na podwórko. Pokrzywdzony próbował się wyrwać. Z domu wybiegła T. C. i krzyczała, aby go puścili, wołała o pomoc, chciała wyswobodzić syna, ale została odepchnięta – któryś z oskarżonych rzucił, że zabierają pokrzywdzonego do lasu na „śmierć” lub „śmietnik”. W powstałym zamieszaniu jeden z napastników powiedział do D. C.: „teraz nie jesteś już taki silny”. W końcu trójka oskarżonych wrzuciła pokrzywdzonego do bagażnika (pojazd tymczasem zawrócił), tylna kłapa samochodu została zamknięta. Samochód odjechał w kierunku S.. T. C. udała się do sąsiada A. R., który na jej prośbę zawiadomił Policję. W bagażniku, w którym został umieszczony D. C. nie było półki (rolety) – leżał on w nim na boku z głową po lewej stronie patrząc w kierunku jazdy. Z tyłu usiadło trzech napastników (po lewej J. P., w środku J. W., zaś po prawej J. B.), a pozostałych dwóch z przodu (obok kierowcy M. H. znajdował się T. W. (1)); jeden z oskarżonych, który siedział z tyłu po prawej stronie oznajmił pokrzywdzonemu, że będzie wywieziony do lasu i już go nie będzie (D. C. potraktował to jako groźbę pozbawienia go życia i przestraszył się jej). Nadto mężczyźni siedzący z tyłu – ciągle zamaskowani kominiarkami (tak jak T. W. (1)) - bili D. C. pięściami po całym ciele (głównie w twarz); tak było za każdym razem, gdy próbował się podnieść lub się odezwać. Z kolei gdy leżał przytrzymywali go rękami. Nie odpowiadali na jego pytania, o co chodzi. Napastnik, który siedział z tyłu w środku powtarzał, iż pokrzywdzony zostanie zlikwidowany, będzie miał połamane ręce i nogi. Jeden ze sprawców oznajmił, że to „za kapowanie za K.”. Po około 10 minutach pojazd zatrzymał się, kierowca został w samochodzie, zaś trzech oskarżonych wyciągnęło D. C. z bagażnika. Pokrzywdzony został przewrócony na ziemię i czterech mężczyzn kopało go po całym ciele – jeden krzyczał, iż pokrzywdzony zostanie zlikwidowany za kapowanie i rozprowadzanie narkotyków we W.. T. W. (1) uderzył pokrzywdzonego ręką w tył głowy i pytał go, czy wie dlaczego tu jest (podpowiadał, że chodzi o kogoś komu D. C. robi na złość w domu). Kiedy się podniósł oznajmiono mu, iż dostanie łopatę i będzie się okopywał w lesie. Kierowca nadal stał przy samochodzie. Pozostałych czterech oskarżonych zaczęło prowadzić D. C. w głąb lasu, popychali go. W pewnym momencie towarzyszyło mu już tylko dwóch napastników – T. W. (1) i J. W.. Zatrzymali się. Jeden z oskarżonych uderzył pokrzywdzonego w twarz i ten ostatni przewrócił się, a uderzający zaczął go kopać. Obaj napastnicy krzyczeli, że zlikwidują D. C., a kiedy na pytanie, czy wie za co jest bity, odpowiedział przecząco, ten oskarżony, który go uderzył oznajmił, iż pokrzywdzony kłamie. Następnie mężczyźni kontynuowali marsz w głąb lasu, oskarżeni popychali pokrzywdzonego. Po przejściu paru metrów ponownie został on przewrócony i był kopany po całym ciele i twarzy. Wtedy D. C. wstał, schwycił kamień i rzucił w twarz jednego z oskarżonych (który nieco wcześniej krzyczał, że P. W. siedzi, że pokrzywdzony zakapował ich kolegów oraz że rozprowadza narkotyki we W.) i oddalił się. Po ucieczce od napastników, D. C. dotarł do wsi J. i schronił się u Z. S.. Przybył do niego bardzo przestraszony i zdał krótką relację z uwięzienia go. Z. S. zawiadomił Policję. W wyniku działania napastników pokrzywdzony D. C. doznał obrażeń ciała w postaci otwartej rany tłucznej łuku brwiowego lewego, otwartych ran tłuczonych wargi dolnej w przedśionku ust, licznych stłuczeń, szczególnie głowy i klatki piersiowej oraz stłuczenia i otarcia kończyn górnych i dolnych, stłuczenia powieki i okolicy oka lewego z krwiakiem powieki górnej prawej, czyli obrażeń, o których mowa w art. 157 § 2 K.k. – siła ciosów zadawanych w twarz pokrzywdzonego mogła spowodować następstwa, o których mowa w art. 157 § 1 K.k.

dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego T. W. (1), karty 67-68, 78, 142, 253, 540 i 914 akt,
- wyjaśnienia oskarżonego J. P., karty 55-57, 86, 154, 541 i 915-916 akt,
- wyjaśnienia oskarżonego J. W., karty 60-61, 80, 147, 252-253, 254, 541 i 916-917 akt,
- wyjaśnienia oskarżonego M. H., karty 114-115, 119, 251, 541-542 i 917-918 akt,
- wyjaśnienia oskarżonego J. B., karty 109-111, 122, 166, 542 i 936-937 akt,
- zeznania świadka T. C., karty 4-5, 574-575 i 974 akt,
- zeznania świadka K. R., karty 11a, 631 i 939-940 akt,

- zeznania świadka D. C., karty 14-15, 32-33, 244-245, 573-574 i 937-939 akt,
- zeznania świadka P. J., karty 16-17, 631-632 i 951-952 akt,
- zeznania świadka Z. W., karty 31, 136 i 542 akt,
- zeznania świadka Z. S., karty 62-63, 630-631 i 953 akt,
- zeznania świadka A. R., karty 659 i 940 akt,
- zeznania świadka M. A., karty 659 i 940-941 akt,
- zeznania świadka P. P., karty 674 i 940 akt,
- zeznania świadka A. K., karta 942 akt,
- karta informacyjna leczenia szpitalnego, karta 8 akt,
- protokół oględzin miejsca ujawnienia porzuconych kominiarek, karty 37-38 akt,
- dokumentacja fotograficzna, karty 39-41, 46-49 i 344-345 akt,
- protokół oględzin samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), karty 204-205 akt,
- opinie sądowo-lekarskie, karty 316-318 i 658 akt

Pokrzywdzony D. C. nie jest osobą upośledzoną umysłowo ani otępiałą. Sprawność umysłu pokrzywdzonego D. C. sytuuje się na poziomie normy osobniczej, lecz poniżej przeciętnej (pogranicze upośledzenia). (...) funkcji poznawczych jest obniżony i dysharmonijny w sposób reprezentatywny dla organicznej dysfunkcji centralnego układu nerwowego. Funkcje słowne przebiegają na istotnie wyższym poziomie od funkcji niewerbalnych. W teście B. uzyskano wskaźniki potwierdzające organiczną dysfunkcję centralnego układu nerwowego. Zgłaszane przez pokrzywdzonego dolegliwości w postaci bólów głowy wskazują na występowanie cerebriestonii pourazowej, będącej skutkiem doznanych wskutek pobicia urazów głowy. W sferze pamięci epizodycznej nie stwierdzono u niego głębokich ubytków, skłonności do fantazjowania, konfabulacji oraz podatności na sugestię – pamięć autobiograficzna bez odchylenia od normy. Dane zawarte w historii choroby (...) Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S. wskazują, że w 1998 roku u pokrzywdzonego rozpoznano objawy choroby psychicznej w postaci schizofrenii paranoidalnej (D. C. skłamał twierdząc, że nie leczył się w szpitalu psychiatrycznym w S.). W toku składania zeznań (w śledztwie, karty 244-245) i badania psychologicznego pokrzywdzony nie ujawniał objawów psychotycznych w postaci urojeń i omamów, zachowywał się spokojnie, pozostawał w rzeczowym kontakcie, udzielał zbornych, pozostających w płaszczyźnie pytań odpowiedzi. Funkcjonowanie D. C. przemawiało za występowaniem remisji w przebiegu schizofrenii. Badanie za pomocą Wielowymiarowego Inwentarza Osobowości MMPI wykazało obecność prymitywnych mechanizmów obronnych osobowości w postaci skłonności do kłamstwa i przedstawiania się w lepszym świetle. Jest pokrzywdzony osobą nieszczerą, nie przyznającą się do swoich wad i słabości. Wysoce prawdopodobne, że ukrywa problemy natury psychologicznej. D. C. cechuje sztywność w myśleniu i działaniu, naiwność, katatymia, niska tolerancja na stres, brak wglądu w motywy swoich zachowań i motywy zachowań innych ludzi. W czasie opiniowania był skupiony na dolegliwościach somatycznych związanych z doznanymi w wyniku pobicia urazami. Zeznania D. C. w śledztwie (karty 244-245 akt) dotyczące zdarzenia były obszerne, realistyczne, psychologicznie prawdopodobne, osadzone w kontekście miejsca i czasu, w zadowalającym stopniu uszczegółowione - sprawiały wrażenie relacji autentycznej, uprzednio nie przygotowanej, opartej na osobiście przeżytych doświadczeniach i z tej przyczyny powinny być uwzględnione w postępowaniu procesowym. Percepcja rzeczywistości społecznej pozostaje u D. C. realistyczna i adekwatna, nie stwierdzono cech psychotycznej deformacji spostrzeżeń. Pokrzywdzonego cechuje słaba zdolność różnicowania szczegółów oraz mierna zdolność interpretacji stanów psychicznych – zasób słów i pojęć, szczególnie z zakresu psychologii, jest u niego ubogi. Wskutek działania mechanizmów obronnych osobowości doszło

u pokrzywdzonego do głębokiego wyparcia z pamięci wspomnień epizodu psychotycznego (z którym związany był pobyt w szpitalu w 1998 roku) – takie luki w pamięci dotyczące ostrego rzutu psychozy nie są niczym niezwykłym u wielu pacjentów leczonych psychiatrycznie z rozpoznaniem schizofrenii. Obserwacja podczas składania zeznań w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich (z kart 573-574 akt) i badanie psychologiczne pozwalają stwierdzić, iż D. C. nie ujawniał symptomów choroby psychicznej. Był podczas zeznawania opanowany, emocjonalnie skompensowany, zachowywał się spokojnie i adekwatnie do sytuacji, pozostawał w rzeczowym kontakcie, udzielał racjonalnych, logicznych, pozostających w płaszczyźnie pytań odpowiedzi – jego zeznania dotyczące zdarzenia (karty 573-574 akt) i tym razem sprawiały wrażenie relacji autentycznej, uprzednio nie przygotowanej, opartej na osobiście przeżytych doświadczeniach i z tej przyczyny powinny być uwzględnione w postępowaniu procesowym

dowody:

-opinie sądowo-psychologiczna, karty 336-338 i 585-587 akt

Oskarżony T. W. (1) nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

W związku z niniejszą sprawą T. W. (1) został tymczasowo aresztowany od dnia 26 marca 2010 roku i ten środek zapobiegawczy był wobec niego stosowany do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

Według stanu na dzień 28 czerwca 2013 roku T. W. (1) mieszka w K. przy ulicy (...) w budynku stanowiącego w 1/2 własność jego rodziców („bliźniak”). Mieszkanie obejmuje trzy pokoje, kuchnię łazienkę – jest wyposażone skromnie, utrzymane czysto. Ojciec oskarżonego – pięćdziesięciosiedmioletni T. W. (2) jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni około 60 ha (razem z dzierżawami) i prowadzi przyrolniczą działalność (...) – T. (...) (w zakresie maszyn rolniczych). Matka T. W. (1) – pięćdziesięciodwuletnia K. W. jest współwłaścicielką gospodarstwa rolnego. Oskarżony ma młodszą siostrę B. W., która jest studentką II-go roku (...). Osoby te i oskarżony prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, rodzina nie korzysta z pomocy społecznej. T. W. (1) ma dwóch starszych braci – R. W. i Ł. W., którzy mieszkają oddzielnie. W opinii rodziców oskarżony jest spokojny, kulturalny, nie ma problemów z kontrolowaniem emocji, stosuje się do zasad obowiązujących w domu, nie nadużywa alkoholu, nie zażywa innych środków odurzających, dba o zdrowie i kondycję (jest zawodnikiem klubu sportowego (...)), a także partycypuje w wydatkach domowych, przekazując matce co miesiąc 400 złotych. Również w środowisku T. W. (1) jest uważany za osobę spokojną, bez nałogów. Oskarżony ma wykształcenie średnie (wszystkie etapy edukacji kończył terminowo, osiągał dobre wyniki w nauce), a od zakończenia edukacji w miarę możliwości pracował zarobkowo – ostatnio przez piętnaście miesięcy (do dnia 31 grudnia 2012 roku) w firmie (...). T. z K. (umiejętności w tej pracy wyuczył się w trakcie jej wykonywania). Nie toczy się wobec niego inne postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich (ani w Komisariacie Policji w K.).

Oskarżony T. W. (1) (pseudonim (...)), urodzony (...), jest kawalerem, nie ma dzieci i nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Jest z zawodu technikiem agrobiznesu, planuje rozpoczęcie działalności gospodarczej. Oskarżony nie ma majątku. (dane oskarżonego T. W. (1) według stanu na dzień 4 kwietnia 2013 roku, karty 66 i 914 akt)

dowody:

-protokół zatrzymania osoby, karta 51 akt,

-postanowienie, karty 140-141 akt,

-postanowienie, karta 306 akt,

-zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy, karta 321 akt,

-informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 867 akt,

-wywiad środowiskowy, karta 957 akt

Oskarżony J. P. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

W związku z niniejszą sprawą J. P. został tymczasowo aresztowany od dnia 26 marca 2010 roku i ten środek zapobiegawczy był wobec niego stosowany do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

Według stanu na dzień 28 czerwca 2013 roku J. P. mieszka w K. przy ulicy (...) w przedwojennym odremontowanym budynku, który stanowi własność jego rodziców. Lokal składa się z pięciu pokoi, kuchni i łazienki; jest wyposażony standardowo i czysto utrzymany. Zamieszkują w nim (oprócz J. P.): sześćdziesięciosześcioletni ojciec oskarżonego J. P., który otrzymuje świadczenie emerytalne w wysokości 2.050 złotych i 400 euro z Francji (jest francuskim obywatelem i przepracował we Francji 17 lat), pięćdziesięcioośmioletnia matka oskarżonego W. P., która jest na utrzymaniu pozostającego pod jej opieką męża i siostra J. P. – dziewiętnastoletnia A. P., która uczy się w Zespole Szkół (...) w K.. Domownicy prowadzą wspólne gospodarstwo domowe – nie korzystają z pomocy społecznej. Druga siostra J. P. – dwudziestodwuletnia N. P. mieszka we Francji. Według relacji matki oskarżonego, syn pracuje od rana do wieczora (ciągle jest w trasie – pracuje jako kierowca zaopatrzeniowiec w Centrum (...) K. we W. z wynagrodzeniem 1.123 złotych), a w domu praktycznie nocuje oraz spędza niedziele. Matka uważa J. P. za osobę zrównoważoną emocjonalnie, życzliwą, czasami zbyt łatwowierną – w miarę możliwości pomaga jej w cięższych pracach domowych, nie nadużywa alkoholu i nie używa innych środków odurzających. Również w środowisku oskarżony J. P. cieszy się pozytywną opinią. Oskarżony ma wykształcenie średnie (wszystkie etapy edukacji kończył terminowo, osiągał dobre wyniki w nauce). Od zakończenia edukacji zawsze starał się pracować zarobkowo. Nie toczy się wobec niego inne postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich (ani w Komisariacie Policji w K.).

Oskarżony J. P. (obywatel polski i francuski), urodzony (...), jest kawalerem, nie ma dzieci i nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Jest z zawodu magazynierem, operatorem wózka widłowego. Oskarżony nie ma majątku. (dane oskarżonego J. P. według stanu na dzień 4 kwietnia 2013 roku, karty 54 i 914 akt)

dowody:

- protokół zatrzymania osoby, karta 52 akt,
- postanowienie, karty 152-153 akt,
- postanowienie, karta 275 akt,
- zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy, karta 322 akt,
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 868 akt,
- wywiad środowiskowy, karta 960 akt

Oskarżony J. W. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

W związku z niniejszą sprawą J. W. został tymczasowo aresztowany od dnia 26 marca 2010 roku i ten środek zapobiegawczy był wobec niego stosowany do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

Według stanu na dzień 28 czerwca 2013 roku J. W. zamieszkuje w K. przy ulicy (...) w ponemieckim budynku stanowiącym własność jego babci A. S.. Mieszkanie obejmuje pięć pokoi, kuchnię i łazienkę, jest wyposażone standardowo i utrzymane w czystości. Oprócz oskarżonego pod wskazanym adresem zamieszkują: jego osiemdziesięcioletnia babcia, która otrzymuje świadczenie emerytalne w kwocie około 1.000 złotych, pięćdziesięciopięcioletnia matka H. W., która korzysta z renty w kwocie około 700 złotych. Domownicy prowadzą wspólne gospodarstwo domowe i nie korzystają z pomocy społecznej. Starsza siostra oskarżonego A. K. mieszka w D.. Także osobno (choć w K.) mieszka ojciec J. W. – C., ale od wielu lat nie utrzymuje kontaktów z rodziną. W opinii matki i babci oskarżony jest osoba spokojną, stabilną emocjonalnie i uczynną, partycypuje w wydatkach domowych, uczestniczy w remontowaniu domu i pomaga w cięższych pracach domowych; nie nadużywa alkoholu i nie

zażywa innych środków odurzających. W środowisku cieszy się pozytywną opinią. J. W. ma wykształcenie zawodowe, wszystkie etapy edukacji kończył terminowo. Po zakończeniu edukacji oskarżony odbywał służbę wojskową, a potem w miarę możliwości pracował zarobkowo – ostatnio dorywczo w branży budowlanej w powiecie (...) z wynagrodzeniem około 2.000 złotych miesięcznie. Nie toczy się wobec niego inne postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich (ani w Komisariacie Policji w K.).

Oskarżony J. W., urodzony (...), jest kawalerem, nie ma dzieci i nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Jest z zawodu rolnikiem. Oskarżony nie ma majątku. (dane oskarżonego J. W. według stanu na dzień 4 kwietnia 2013 roku, karty 59 i 914 akt)

dowody:

- protokół zatrzymania osoby, karta 53 akt,
- postanowienie, karta 146 akt,
- postanowienie, karta 286 akt,
- zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy, karta 323 akt,
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 869 akt,
- wywiad środowiskowy, karta 961 akt

Oskarżony M. H. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

W związku z niniejszą sprawą M. H. został tymczasowo aresztowany od dnia 28 marca 2010 roku i ten środek zapobiegawczy był wobec niego stosowany do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

Według stanu na dzień 28 czerwca 2013 roku M. H. mieszka w K. przy ulicy (...) w budynku poniemieckim, który w 1/2 jest własnością jego ojca. Lokal składa się z trzech pokoi, kuchni i łazienki – wyposażony jest standardowo i utrzymany w czystości. Pod wskazanym adresem z M. H. zamieszkują: pięćdziesięcioletni ojciec oskarżonego – M. H. (1), który prowadzi agencję pocztową w K. II i zarabia około 1.200 złotych netto i czterdziestodwuletnia matka M. H. (2), która pozostaje na utrzymaniu męża (czasami jeździ za granicę w celach zarobkowych). Domownicy prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, nie korzystają z pomocy społecznej. Starsza siostra M. H. – M. S. mieszka osobno, choć także w K.. Według relacji ojca, oskarżony jest spokojny, partycypuje w wydatkach domowych, w miarę potrzeby pomaga w pracach domowych i w ogrodzie, nie nadużywa alkoholu i nie zażywa innych środków odurzających, jest czynnym zawodnikiem (...) Z., gdzie gra w piłkę nożną (dużo czasu zajmują mu treningi). W środowisku ma opinię pozytywną. M. H. ma wykształcenie średnie ogólnokształcące – wszystkie etapy nauki kończył w terminie. Po zakończeniu edukacji w miarę możliwości pracował zarobkowo. Od 1 lutego 2012 roku jest zatrudniony jako dróżnik przejazdowy w (...) O., sekcja K. z wynagrodzeniem ok. 1.400 złotych netto. Nie toczy się wobec niego inne postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich (ani w Komisariacie Policji w K.).

Oskarżony M. H., urodzony (...), jest kawalerem, nie ma dzieci i nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Oskarżony nie ma majątku. (dane oskarżonego M. H. według stanu na dzień 4 kwietnia 2013 roku, karty 113 i 914 akt)

dowody:

- protokół zatrzymania osoby, karta 102 akt,
- postanowienie, karta 159 akt,
- postanowienie, karta 260 akt,

- zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy, karta 325 akt,
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 870 akt,
- wywiad środowiskowy, karta 958 akt

Oskarżony J. B. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

W związku z niniejszą sprawą J. B. został tymczasowo aresztowany od dnia 28 marca 2010 roku i ten środek zapobiegawczy był wobec niego stosowany do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

Według stanu na dzień 28 czerwca 2013 roku J. B. zamieszkuje w K. przy ulicy (...) w poniemieckim budynku stanowiącym własność jego rodziców. Lokal obejmuje trzy pokoje, kuchnię i łazienkę, jest skromnie wyposażony i czysto utrzymany. Wraz z oskarżonym zamieszkuje jego pięćdziesięcioletni ojciec M. B. (1), który utrzymuje się z prac dorywczych w branży budowlanej, pięćdziesięciodwuletnia matka M. B. (2) zatrudniona w Urzędzie Gminy K. w ramach stażu zawodowego z wynagrodzeniem około 940 złotych, dwudziestopięcioletni brat K. B., który z Ośrodka Pomocy (...) w K. otrzymuje stały zasiłek w kwocie 550 złotych miesięcznie z tytułu niezdolności do wykonywania pracy (po wypadku) oraz S. B., uczennica gimnazjum w K.. Wszyscy domownicy prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, korzystają z pomocy społecznej, która polegała na opłacaniu obiadów S. B. w szkole w okresie od września 2012 roku do czerwca 2013 roku oraz wypłacie zasiłków celowych (za styczeń – 200 złotych, za luty – 250 złotych, za kwiecień 514 złotych, za maj 150 złotych i za czerwiec 250 złotych). Z wypowiedzi rodziców oskarżonego wynika, że J. B. jest osobą spokojną, stabilną emocjonalnie, czynną; partycypuje w wydatkach domowych, nie nadużywa alkoholu i nie zażywa innych środków odurzających. W środowisku oskarżony cieszy się pozytywną opinią. J. B. ma wykształcenie gimnazjalne (do tego etapu edukacji terminowo kończył szkoły), przerwał naukę w trzeciej klasie szkoły średniej. Potem w miarę możliwości pracował zarobkowo – obecnie pracuje dorywczo w branży budowlanej na terenie powiatu (...) i zarabia około 1.000 złotych miesięcznie. Nie toczy się wobec niego inne postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich (ani w Komisariacie Policji w K.).

Oskarżony J. B., urodzony (...), jest kawalerem, nie ma dzieci i nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Oskarżony nie ma majątku. (dane oskarżonego J. B. według stanu na dzień 4 kwietnia 2013 roku, karty 108 i 914 akt)

dowody:

- protokół zatrzymania osoby, karta 101 akt,
- postanowienie, karty 164-165 akt,
- postanowienie, karta 296 akt,
- zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy, karta 324 akt,
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 871 akt,
- wywiad środowiskowy, karta 959 akt

T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. zostali oskarżeni o to, że w dniu 25 marca 2010 roku w P., województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu przy użyciu siły fizycznej pozbawili wolności D. C. w ten sposób, że działając ze szczególnym udręczeniem polegającym na obezwładnieniu i wyprowadzeniu z domu w bieliznie i na bosaka umieścili w bagażniku samochodu osobowego marki V. (...) numer rejestracyjny (...) i przewieźli do lasu w okolicy wsi J., gdzie wielokrotnie wypowiadali w stosunku do niego słowa gróźb karalnych w postaci zapowiedzi zabójstwa oraz przez zadawanie uderzeń pięściami i kopanie po całym ciele, które miało miejsce podczas przewożenia samochodem oraz po przyjeździe do lasu narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 K.k. lub 157 § 1 K.k. w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otwartej rany tłuczonej łuku brwiowego,

stłuczenia okolicy oka lewego, z krwiakiem powieki górnej prawej, otwartej rany tłuczonej wargi dolnej w przedsionku ust, licznych stłuczeń głowy i klatki piersiowej oraz stłuczenia kończyn górnych i dolnych, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni, to jest o popełnienie przestępstwa z art. 189 § 2 K.k. i z art. 190 § 1 K.k. i z art. 158 § 1 K.k. i z art. 157 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k., nadto T. W. (1), J. P., J. W. i J. B. oskarżono – każdego z osobna - o to, że w dniu 25 marca 2010 roku o godzinie 22.40 w P., województwie (...), mając nałożoną kominiarkę, nie będąc osobą uprawnioną i wbrew woli właściciela wdarł się do mieszkania zajmowanego przez T. C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 193 K.k.

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2013 roku oskarżony T. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów (karta 914 akt), oskarżony J. P. przyznał się częściowo (karta 915 akt), zaprzeczając by wtargnął do mieszkania pani C. (oświadczył, że nie był w lokalu i do wtargnięcia nie przyznaje się wcale) i by brał udział w pobiciu D. C. (sprecyzował, że w zakresie pierwszego zarzutu, on swoje przyznanie utożsamia z faktem samej obecności przy zdarzeniu), oskarżony J. W. przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów (karta 916 akt), natomiast oskarżony M. H. przyznał się częściowo (karta 917 akt) wskazując, iż jego rola była tylko taka, że kierował samochodem, nie był w domu i nie bił D. C. – wreszcie na terminie rozprawy w dniu 15 maja 2013 roku oskarżony J. B. przyznał się częściowo do popełnienia zarzuconych mu czynów (karta 936 akt) i oświadczył, że zakres jego przyznania się wynika z treści poprzednio złożonych przezeń wyjaśnień.

Sąd zważył ponadto, co następuje.

Uznając powyższe fakty za udowodnione, Sąd oparł się na przytoczonych dowodach. Przy tym Sąd ustalając przebieg zajścia w newralgicznych jego momentach oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego D. C. uznając, iż to co nie pokrywa się z nimi w relacjach oskarżonych jest po pierwsze efektem odmiennego zapamiętywania szczegółów (charakterystycznego dla zdarzeń o bardzo dynamicznym przebiegu, w których uczestniczy wiele osób), a po drugie następstwem naturalnego umniejszania swojej roli. Zeznania D. C., pomimo wskazanych przez biegłego mankamentów jego psychiki (ponieważ w obu opiniach stanowisko M. G. było zbliżone, nie uznano za celowe powoływać specjalisty do oceny zeznań przy ponownym rozpoznaniu sprawy) uznać należy za wiarygodne nie tylko z uwagi na treść opinii sądowo-psychologicznych, ale również z tej przyczyny, że konsekwentnie nie wskazywał on sprawców z imienia i nazwiska (bo nie widział ich twarzy i osób tych nie znał), a zatem kłamliwe przedstawienie przebiegu zdarzeń nic by mu nie dawało (kłamstwo jest zaś związane z pewnym wysiłkiem, a takowy podejmuje się na ogół w celu osiągnięcia jakiejś korzyści). Zwrócić należy uwagę, że przecież T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. nie wypierali się udziału w zdarzeniu. Ustalono przy tym, że napastnicy wiedzieli po co jadą do P. (nawet gdyby przyjął tłumaczenie M. H., że nie był tego świadom, to bez wątpliwości on i inni już na miejscu nie mogli mieć wątpliwości, co się święci, co jednak nie skłoniło żadnego z uczestników do rejterady), bili pokrzywdzonego i grozili mu (lub mieli świadomość, że tak się dzieje, akceptowali to i swoim zachowaniem umożliwiali), a zatem wyczerпали przesłanki współsprawstwa o którym mowa w art. 18 § 1 K.k., które nie wymaga przecież, aby wszyscy czynili dokładnie to samo. W konsekwencji nie uznano źródeł dowodowych pozostających w sprzeczności z poczynionymi ustaleniami.

Rozważania na temat kwalifikacji prawnej rozpocząć należy od wskazania, że Sąd przyjął, iż zachowania oskarżonych od wtargnięcia do domu T. C., w którym mieszkał pokrzywdzony, aż do jego wywiezienia do lasu zostały potraktowane jako jeden czyn, gdyż wszystkie one składały się na realizację powziętego przez nich celu. Co więcej, jakkolwiek w działaniu czterech sprawców da się zidentyfikować elementy naruszenia miru domowego (art. 193 K.k.), gdyż wdarli się oni do cudzego domu, ale bez wątpliwości było to tylko sposobem realizacji innego celu związanego z uwięzieniem pokrzywdzonego (z towarzyszącymi temu uwięzieniu groźbami i stosowaniem przemocy) i dlatego w kwalifikacji nie wskazano art. 193 K.k. uznając ten etap działania napastników za współukarane przestępstwo uprzednie [w wyroku z dnia 19 kwietnia 2001 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 72/01 Sąd Apelacyjny w Krakowie wyraził pogląd, że naruszenie miru domowego (art. 193 k.k.) w celu popełnienia przestępstwa zawierającego użycie przemocy lub gwałtu na osobie (np. art. 197 § 1-3, art. 280 § 1-2 k.k.) jest czynem współukaranym uprzednim, zatem zbędne jest opisywanie go i wyrażanie odnośną kwalifikacją prawną (art. 11 § 2 k.k.) – KZS 2001/6/23, w wyroku z dnia 8 listopada 2001 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 258/01 Sąd Apelacyjny w Krakowie zajął stanowisko, że w sprawie o napad rabunkowy na dom (mieszkanie) zbędne jest używać kwalifikacji art. 193

k.k., bowiem naruszenie miru domowego stanowi czyn współukarany uprzedni w stosunku do zbrodni rozboju - KZS 2001/12/29, w wyroku z dnia 21 października 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 213/04 Sąd Apelacyjny w Lublinie zmodyfikował przypisany oskarżonemu czyn, eliminując z podstawy skazania przepis art. 193 k.k., uznając, że w sprawie o napad rabunkowy na dom zbędne jest kwalifikowanie tego czynu również z art. 193 k.k., bowiem naruszenie miru domowego stanowi czyn współukarany uprzedni w stosunku do zbrodni rozboju - Prok. i Pr. - wkł. 2005/6/9, KZS 2005/7-8/123]. Nie ma wątpliwości, że sprawcy swoim zachowaniem doprowadzili do pozbawienia wolności D. C., gdyż na kilkadziesiąt minut uniemożliwili mu zachowania zgodne z jego wolą i swobodne poruszanie się, nadto łączyło się ono ze szczególnym udręczeniem, gdyż używanie przemocy wobec ofiary i zagrożenie jej wykraczało poza arsenał środków niezbędnych dla pozbawienia wolności, sprawiając pokrzywdzonemu dodatkową (szczególną właśnie) dolegliwość. Zwłaszcza, że ofiara była poddana groźbom (w tym zabójstwa – taki był sens części wypowiedzi sprawców), a więc popełnienia przestępstwa na jej szkodę i w tych konkretnych okolicznościach (nieznani, zamaskowani sprawcy brutalnie wywlekający go z mieszkania i umieszczający w bagażniku samochodu, wiozący do lasu) wzbudziła z zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona; w tym zakresie działania sprawców wypełniały znamiona wskazane w art. 190 § 1 K.k. Dodatkowo nie można zapominać, że stosowana przemoc przybrała natężenie, które uprawniało do jej oceny jako narażającej pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 K.k. i w konsekwencji, z uwagi na ilość osób biorących udział w zamachu, przyjęcia kwalifikacji z art. 158 § 1 K.k.; nadto D. C. doznał obrażeń, o których mowa w art. 157 § 2 K.k. (w świetle wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 czerwca 2006 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 166/06 brutalne bicie rękoma, a w szczególności kopanie pokrzywdzonego w różne części ciała daje podstawę do uznania, iż takie zachowanie sprowadza niebezpieczeństwo wystąpienia skutków określonych w przepisie art. 158 § 1 k.k.; niestwierdzenie widocznych obrażeń w żadnym wypadku nie dyskredytuje takiego stanowiska; nie jest to przestępstwo skutkowe, lecz przestępstwo spowodowania narażenia nastąpienia określonych następstw; o uznaniu, że doszło do szczególnego udręczenia ofiary, przestępstwa kwalifikowanego z art. 189 § 2 k.k., nie przesądza będący jego następstwem stopień rozstroju zdrowia pokrzywdzonego, lecz decyduje ocena sposobu podjętego wobec określonej osoby, w konkretnych okolicznościach czynu działania, polegającego na zadaniu pokrzywdzonemu wykraczających ponad miarę wynikającą z samego faktu pozbawienia wolności, dodatkowych cierpień fizycznych i moralnych; o szczególnym udręczeniu ofiary przestępstwa określonego w art. 189 § 2 k.k. świadczy więc samo bicie osoby pozbawionej wolności, choćby jego wynikiem nie były obrażenia ciała; tak w niniejszej sprawie właśnie było). Wreszcie, zgodnie z art. 11 § 2 K.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Do rozstrzygnięcia pozostaje jeszcze kwestia intertemporalna. Otóż od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. nr 7, poz. 46), czyli od dnia 19 kwietnia 2010 roku, pozbawienie wolności połączone ze szczególnym udręczeniem jest stypizowane w art. 189 § 3 K.k. i zagrożone karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 (do lat 15, gdyż według art. 37 K.k. kara pozbawienia wolności wymieniona w art. 32 pkt 3 trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 15 lat; wymierza się ją w miesiącach i latach). Przemoc oskarżonych została popełniona przed tą datą, kiedy pozbawienie wolności ze szczególnym udręczeniem regulował art. 189 § 2 K.k. przewidujący karę pozbawienia wolności od roku do lat 10. Zatem nie ma wątpliwości, że ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przestępstwa była względniejsza niż ustawa obowiązująca w czasie orzekania i dlatego, zgodnie z art. 4 § 1 K.k., zastosowano ustawę obowiązującą poprzednio, co zaowocowało kwalifikacją zachowania wszystkich oskarżonych z art. 189 § 2 K.k. i z art. art. 190 § 1 K.k. i z art. 158 § 1 K.k. i z art. 157 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 19 kwietnia 2010 roku).

Przystępując do rozważań na temat kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym należy na wstępie wskazać, co następuje. W art. 189 § 2 K.k. przewidziano, jako się rzekło, karę pozbawienia wolności od roku do lat 10, w art. 157 § 2 K.k. i w art. 190 § 1 K.k. wskazane są grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, natomiast za przestępstwo z art. 158 § 1 K.k. grozi kara pozbawienia wolności do lat 3; jednocześnie w świetle art. 11 § 3 K.k. w wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Tym samym przestępstwo wskazane w punkcie I części rozstrzygającej wyroku było występkiem (według art. 7 § 3 K.k. występkiem jest czyn zabroniony zagrożony grzywną powyżej 30 stawek dziennych, karą

ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc), gdyż podstawę wymiaru kar stanowi art. 189 § 2 K.k. Zastanawiając się nad karą nie można brać pod uwagę obecnego ciężaru gatunkowego przypisanego oskarżonym przestępstwa i faktu, że obecnie jest ono traktowane jako zbrodnia (według art. 7 § 2 K.k. zbrodnią jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 albo karą surowszą). Jakkolwiek zatem wnioski oskarżyciela publicznego o kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania dla T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. mieszczą się w granicach zagrożeń, to nie sposób oprzeć się wrażeniu, że miał na nie wpływ fakt rozpoznawania sprawy przed Sądem Okręgowym, gdyż trudno inaczej wytłumaczyć tak radykalną zmianę stanowiska prokuratora (który przed Sądem Rejonowym domagał się kar pozbawienia wolności nie dość, że znacząco niższych, to jeszcze z warunkowym zawieszeniem ich wykonania). Przypomnijmy zatem, że chodzi o ten sam czyn, kwalifikowany według względniejszego stanu prawnego. Jakkolwiek nie jest to okoliczność stricte łagodząca, ale dla porządku należy odnotować, że na obecnym etapie postępowania wszystkich oskarżonych należy traktować jako osoby, które nie były karane za przestępstwa (skazania wobec T. W. (1) i J. B. uległy zatarciu i to w trybie niezależnym, przewidzianym w art. 76 § 1 K.k.). Wszyscy oskarżeni próbują jakoś radzić sobie w codziennym życiu, nie ciąży w kierunku marginesu społecznego, ich postawa nie wskazuje na głęboką demoralizację i pozwala widzieć ich czyn jako incydent, który wymknął się spod kontroli, a presja grupy nie pozwoliła na zadziałanie zdrowego rozsądku i powstrzymanie eskalacji działań. Nie tracąc z pola widzenia krzywdy wyrządzonej D. C., strachu i bólu który go dotknął, Sąd nie znalazł podstaw do zwiększenia dolegliwości karnej ponad to, co orzekł Sąd Rejonowy w Żąbkowicach Śląskich przy pierwszym rozpoznaniu sprawy (i co było bardzo bliskie ówczesnemu stanowisku oskarżyciela publicznego). Jednocześnie Sąd dostrzegł potrzebę zróżnicowania kar wobec okoliczności, iż M. H. brał najmniejszy udział w zdarzeniu, a T. W. (1) i J. W. uczestniczyli w nim najbardziej intensywnie. W konsekwencji uznano, że kary pozbawienia wolności po rok i osiem miesięcy dla T. W. (1) i J. W., po rok i sześć miesięcy dla J. P. i J. B., a także roku i czterech miesięcy dla M. H. są adekwatne do całokształtu ujawnionych w sprawie przestępczych działań oskarżonych, nie przekraczają stopnia ich winy, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości zachowania napastników, a także spełniają cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 K.k.).

Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (art. 69 § 1 K.k.). Taka sytuacja w niniejszej sprawie występuje. Oskarżeni T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. są osobami stosunkowo młodymi. Najstarszy - J. W. - miał w momencie czynu nieco ponad 30 lat, a dwóch z oskarżonych - M. H. i J. B. - zachowuje status młodocianych [w świetle art. 115 § 10 K.k. młodocianym jest sprawca, który w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat - wprawdzie na obecnym etapie orzekania J. B. już ukończył 24 lata, ale znaczenie ma tutaj data pierwszego wyroku, czyli 15 maja 2012 roku; w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 2 czerwca 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 72/05 zawarto pogląd, że w rozumieniu art. 115 § 10 k.k. przez pojęcie, iż sprawca w czasie orzekania w pierwszej instancji nie ukończył 24 lat, należy rozumieć, iż wieku tego nie ukończył w chwili wydania pierwszego wyroku przez Sąd I instancji, pomimo tego, iż następnie wyrok ten (względnie wyroki) został uchylony i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, zaś ostatni wyrok Sądu I instancji został wydany już po ukończeniu przez sprawcę tego wieku, byle tylko w chwili popełnienia czynu zabronionego sprawca nie ukończył 21 lat]. Oskarżeni nie uchylają się obowiązków, jakie niesie codzienne życie, przede wszystkim od pracy i zarabiania na swoje utrzymanie, w swoim środowisku cieszą się dobrą opinią, wydaje się, że swój błąd zrozumieli. W takiej sytuacji nie można zapominać, iż funkcją kary jest nie tylko odplata i dużego znaczenia nabiera jej prewencyjny charakter i ten element prawa karnego, który dotyczy zapobiegania popełnianiu przestępstw. Przebieg zajścia, swoista amatorszczyzna sprawców i wyraźna utrata wigoru w trakcie realizacji czynu uprawniają do przypuszczenia, że ich przestępstwo było efektem niedojrzałości, a sami sprawcy stali się wzajemnie swoimi zakładnikami, nie chcąc być posądzonymi o słabość. W konsekwencji pozytywna prognoza co do dalszego postępowania T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. jest uprawniona i w ocenie Sądu zastosowanie czteroletniego okresu prób związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych najbardziej zaangażowanym sprawcom, zaś trzyletniego w stosunku do pozostałych (przy tym dla M. H. i J. B. jest to czas najkrótszy, gdyż w świetle art. 70 K.k. zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który biegnie od

uprawomocnienia się orzeczenia i wynosi: 1) od 2 do 5 lat - w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, 2) od roku do 3 lat - w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania grzywny lub kary ograniczenia wolności; w wypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego lub określonego w art. 64 § 2, okres próby wynosi od 3 do 5 lat) będzie czasem gwarantującym sprawdzenie wytrwałości oskarżonych w zakresie życia zgodnego z porządkiem prawnym. Na marginesie jedynie można wskazać, że swoistym – pozytywnym – okresem próby był dla wszystkich oskarżonych prawie trzyipółletni okres od popełnienia przestępstwa rozpatrywanego w niniejszej sprawie do wydania uzasadnianego wyroku, w którym, jak wszystko na to wskazuje, nie naruszyli oni norm prawa karnego.

Konsekwencją zastosowania wobec oskarżonych M. H. i J. B. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest oddanie ich w okresie próby pod dozór kuratora, gdyż zgodnie z art. 73 § 2 K.k. dozór jest obowiązkowy wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego (przypisany oskarżonym czyn, jako zamierzony, był umyślny – art. 9 § 1 K.k.).

Zgodnie z art. 63 § 1 K.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny. W konsekwencji:

- 1) T. W. (1) zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
- 2) J. P. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
- 3) J. W. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
- 4) M. H. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku,
- 5) J. B. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

Oskarżonego T. W. (1) reprezentował na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Świdnicy wyznaczony z urzędu obrońca w osobie adwokata A. M., z kolei oskarżonego J. P. reprezentował na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Świdnicy wyznaczony z urzędu obrońca w osobie adwokata B. K., zaś oskarżonego M. H. reprezentował na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Świdnicy wyznaczony z urzędu obrońca w osobie adwokata R. Ś., wreszcie oskarżonego J. B. reprezentował przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich oraz przed Sądem Okręgowym w Świdnicy jako sądem odwoławczym, a potem sądem pierwszej instancji wyznaczony z urzędu obrońca w osobie adwokata D. G. – w odniesieniu do wszystkich obrońców oświadczone, iż koszty tej pomocy nie zostały opłacone (karta 975 akt) i domagano się zasądzenia z tego tytułu: dla A. M. kwoty 1.328 złotych i 40 groszy, dla B. K. 1.080 złotych, dla R. Ś. kwoty 1.328 złotych i 40 groszy oraz dla D. G. kwoty 4.487 złotych i 4 groszy (2.538 złotych i 72 grosze tytułem obrony przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich, 619 złotych i 92 grosze tytułem obrony w postępowaniu odwoławczym, 1.328 złotych i 40 groszy tytułem obrony przed Sądem Okręgowym w Świdnicy). Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (j. t. Dz. U. nr 146 z 2009 roku, poz. 1188 ze zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Doprecyzowaniem tego uregulowania są przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013, poz. 461). Zgodnie z § 19 punktem 1) tego rozporządzenia koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3-5, z kolei w rozdziale 4 jest zawarty § 14 ust. 2 pkt 5), według którego stawka

minimalna za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją lub przed wojskowym sądem okręgowym jako pierwszą instancją oraz przed sądem apelacyjnym wynosi 600 złotych, natomiast stosownie do treści § 14 ust. 2 punktów 3) i 4) tego aktu prawnego stawki minimalne za obronę wynoszą przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym lub przed wojskowym sądem garnizonowym oraz przed sądem okręgowym jako drugą instancją lub przed wojskowym sądem okręgowym jako drugą instancją 420 złotych, przy czym zgodnie z § 16 rozporządzenia w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Wreszcie z § 2 ust. 3 rozporządzenia wynika, iż w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. W konsekwencji adwokatowi A. M. zasądzono kwotę 1.328 złotych i 40 groszy za uczestnictwo w 5 dniach rozprawy, czyli 3 i 4 kwietnia, 15 maja, 13 czerwca oraz 13 sierpnia 2013 roku ($600 \times 1,8 = 1.080$ złotych + 23% podatku), adwokatowi B. K. zasądzono kwotę 1.080 złotych i 80 groszy za uczestnictwo w 4 dniach rozprawy, czyli 4 kwietnia, 15 maja, 13 czerwca oraz 13 sierpnia 2013 roku ($600 \times 1,6 = 960$ złotych + 23% podatku), adwokatowi R. Ś. zasądzono kwotę 1.328 złotych i 40 groszy za uczestnictwo w 5 dniach rozprawy, czyli 3 i 4 kwietnia, 15 maja, 13 czerwca oraz 13 sierpnia 2013 roku ($600 \times 1,8 = 1.080$ złotych + 23% podatku), zaś adwokatowi D. G. zasądzono kwotę 4.014 złotych i 72 groszy za uczestnictwo (osobiste lub przy udziale zastępców) w 16 dniach rozprawy przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich, czyli 21 grudnia 2010 roku oraz 26 stycznia, 9 marca, 11 kwietnia, 18 maja, 27 czerwca, 1 sierpnia, 15 i 26 września, 19 października, 23 listopada i 20 grudnia 2011 roku, a także 4 stycznia, 4 kwietnia, 8 i 15 maja 2012 roku ($420 \times 4 = 1.680$ złotych), w dwóch dniach rozprawy odwoławczej przed Sądem Okręgowym w Świdnicy, czyli 5 września i 18 grudnia 2012 roku ($420 \times 1,2 = 504$ złote) oraz w 5 dniach rozprawy przed Sadem Okręgowym w Świdnicy, jako sądem pierwszej instancji, czyli 3 i 4 kwietnia, 15 maja, 13 czerwca oraz 13 sierpnia 2013 roku ($600 \times 1,8 = 1.080$ złotych) – co w przypadku adwokata D. G. daje kwotę 3.264 złotych + 23% podatku.

Zgodnie z art. 627 K.p.k. od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, zaś w świetle art. 616 § 2 K.p.k. koszty sądowe obejmują: 1) opłaty i 2) wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania. Z kolei według art. 2 ust. 1 punktu 4) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w razie skazania na karę pozbawienia wolności do 2 lat - 300 złotych. Wobec tego wszystkim oskarżonym wymierzono takie właśnie opłaty. Nadto zgodnie z art. 624 § 1 K.p.k. sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Z uwagi na spore wydatki powstałe w niniejszym postępowaniu i nienajlepszą sytuację finansową oskarżonych T. W. (1), J. P., J. W., M. H. i J. B. zostali zwolnieni z innych, niż opłaty, kosztów sądowych.